

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλλ. σπουδῶν,
ἀξιοθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος,
καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΟΓΔΟΥΣ

1889

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΚΑΤΑΒΟΛΕΤΟΥ
ΑΥΤΟΥ ΑΡΙΘ.

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ Τῃ ΟΔῳ ΠΑΡΟΡΘΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 12 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Επιμέλεια: Ἐν Ἑλλάδι, σφ. 12, ἐν τῇ Ἀθήνῃ σφ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἐν ἑξαμήνου ἑστέρας. Ἐκδοτὴς: Ἰωάννης Βασιλείου. — Τραπεζὴν Διευθ. Ὁδ. Παρισίων, αριθμοῦ 14. 20 Ἀυγούστου 1889.

ΒΡΙΝΔΙΖΙ

(Βρεντέσιον)

Ἡ ἰταλικὴ πόλις Βρίνδιζι ἀφανὴς οὖσα καὶ ἀσήμαντος πολίγηγν πρότερον, κατέστη πασίγνωστος κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως εἰκοσιπενταετίαν καὶ ἀπέκτησεν ἀκμὴν τινα ἔμπορικὴν, διότι κατέστη ἕνεκα τοῦ λιμένος καὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της ἡ συντομώτερος σταθμὸς διαβάσεως τῆς μεταξύ τῆς δυτικῆς Ἑυρώπης Ἀνατολῆς καὶ Ἰνδιῶν συγκοινωνίας, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ἰταλικῶν σιδηροδρόμων πρὸς τοὺς γαλλικοὺς, διὰ τῆς σήραγγος τοῦ Μόν-Σενί (1871), καὶ πρὸς τοὺς γερμανικοὺς διὰ τῆς τοῦ Μπρένερ (1867), τελευταίον δὲ (1882) διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου.

Ἡ πόλις τοῦ Βρίνδιζι, ὡς λέγεται κοινῶς ἰταλιστὶ ἢ Βρεντέσιον καθ' ἡμᾶς καίτιται ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίῳν τῆς χερσονήσου τῆς ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν νῦν καλουμένης Terra di Otranto, ἢ ἐστὶ χώρας τοῦ Ὑδροῦντος (Otranto), ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐνταῦθα πόλεως Ὑδροῦντος λαβούσης τὸ ὄνομα. Τὸ Βρεντέσιον εἶναι πόλις παραλία εὐλιμένος κειμένη εἰς Π. Β 40°, 39', 27" καὶ Μ. Α 35°, 8', 35" τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς φέρου. Διοικητικῶς ὑπάγεται εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀπουλίας (Regione Puglia), καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Λέτζε (τῶν Λουπιῶν) Provincia di Lecce.

Ἡ πόλις ἀπέχει τῆς ἀπέναντι ταύτης κειμένης ἐπὶ τῆς Ἰλλυρικῆς χώρας πόλεως Ἀβλῶνος 60 περίπου μίλια, τῆς Κερκύρας 116 (12 ὥρας), τοῦ Πειραιῶς διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ 350, διὰ τοῦ γύρου δὲ τῆς Πελοποννήσου περίπου 500. Ἀπὸ Παρισίων ἀπέχει 1883 χιλιόμετρα (ὥρας 51). Δὲν εἶνε δὲ τὸ Βρεντέσιον ἡ πλησιεσττέρα τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἡ Ὑδροῦς, ἡ ὁποῖος ἄμως στερεῖται λιμένος· ἡ δὲ ἄριστος καὶ ἀσφαλέστατος λιμὴν τοῦ Βρεντέσιου συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ καὶ τὸ πόλις καὶ νῦν πόλιν σημαντικὴν τῆς κάτω Ἰταλίας. Περὶ τῆς ἀσφαλείας δὲ τοῦτου φέρεται ἡ παροιμία ὅτι αὐτεῖς λιμένες ὑπάρ-

χουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Ἰουνίου, τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Βρεντέσιου (tres esse in orbe portus Junii, Julii et Brundusii).

Περὶ τοῦ λιμένος τούτου ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἡ Στράβων, ἰδίως ἔμμεσα ἰδὼν αὐτόν, ὅτι περικλείει ἐν ἐνὶ στόματι πολλοὺς λιμένους σχηματίζοντας τὸ σχῆμα τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, διότι ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Μεσσαπίων, τῶν ἀρχαίων δηλ. κατοίκων τοῦ Βρεντέσιου βρέντιον ὠνομάζετο ἡ κεφαλὴ τῆς ἐλάφου. Ὁ ἀσφαλέστατος δὲ καὶ μέγιστος οὗτος λιμὴν καίτοι κειμένος εἰς τὰ βυθία δύο θαλασσῶν τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τῆς τοῦ Ἰονίου, εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐτι χρόνων· μάλιστα δὲ, ὡς ἐν ἀρχῇ εἴπομεν, κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν ἀπέκτησε τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ σπουδαιότητα, βελτιωθείς διὰ πολλῶν καὶ μεγάλων λιμενικῶν ἔργων, κυρίως δὲ μετὰ τὴν ἰταλικὴν ἔνωσιν, ἄτινα ἀνέλαθεν ἀγγλικὴ ἐταιρεία.

Ὁ λιμὴν οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν ἐκ τοῦ κυρίου ἐσω λιμένος, μνησοειδούς τὸ σχῆμα, περιβάλλοντος ἐν τῷ κοίλῳ τῆς μνησοειδούς αὐτοῦ καμπῆς τὴν πόλιν, ἔχοντος δὲ στενωτάτον στόμιον πλάτους περίπου 100 μέτρων, καὶ ἐκ τοῦ ἔξω, ὅστις εἶνε μᾶλλον κόλπος ἀναπεπταμένος εἰς τοὺς βορειανατολικούς ἀνέμους, ἔχων πρὸς Β καὶ ἐν δεξιᾷ τῷ εἰσπλέοντι νησὶν τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἧς πρόκειται πρὸς Μ μέγα φρούριον ἐπιθαλάσσιον, ὅπερ μετὰ τῆς νήσου καὶ τῆς ἀπέναντι ἠηράς σχηματίζει ἕτερον ἐξωτερικὸν ἀσφαλῆ λιμένα, μήκους ὑπὲρ τὸ ἡμισὶ τοῦ μιλίου. Πρὸς Α δὲ τῆς νήσου τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου καὶ τοῦ φρουρίου, εἰς ἀπόστασιν μιλίου κείνται 7 νησίδες βραχύδεις Μπεδάγιαι (Pedagne) καλούμεναι. Ἡ εἴσοδος δὲ εἰς τὸν ἔξω λιμένα κείται μεταξύ τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ τῆς δυτικωτέρας τῶν νήσων τούτων καλουμένης Μοναστέλο. Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν νήσων τούτων δὲν περιεσώθη μέχρις ἡμῶν ὑπὸ οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἢ Ῥωμαίων συγγραφέων· τὴν μεγαλειτέραν μόνον ἀναφέρει ὁ Ἰ. Καίσαρ ὡς νησόν, ἡ Φήστος δὲ (Festo: de verb. signif.) ὀνομάζει ταύτην Βαρά.

Ἡ περίμετρος τοῦ ἐσω λιμένος εἶνε περίπου

3 $\frac{1}{2}$ μιλίων, τὸ δὲ μῆκος 1 $\frac{1}{2}$. Τὸ πλάτος δὲ εἶνε στενόν. Ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ ἄκρου τοῦ φανοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου μέχρι τοῦ μάλου τοῦ ἔσω λιμένος, ἐνθα τὸ τελωνεῖον, ἡ ἀπόστασις εἶνε 1 μιλ. καὶ $\frac{3}{10}$ χάρην δὲ τῶν κτυπιλλομένων ὑπάρχει εἰς τὰς βορείους ἀκτὰς τῆς περὶ τὸ Βρεντέσιον χώρας, εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων ΒΔ τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, φάρος μέγας ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Πέννα, οὕτως τὸ φῶς εἶνε δρατὸν εἰς ἀπόστασιν 17 μιλίων. Φάρος δὲ ὑπάρχει καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Μονατσέλο τῶν Πεδανίων, οὕτως τὸ φῶς δρατὸν εἰς ἀπόστασιν 14 μιλίων φανοὶ δὲ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς νήσου Ἁγίου Ἀνδρέου δύο, οἵτινες μετὰ τοῦ τῆς νήσου Μονατσέλο δεικνύουσι τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἔσω λιμένος. Ἔτερος δὲ φανὸς ἐν ἀριστερᾷ τῶν εἰσπλιόντων ὑπάρχει εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἔσω λιμένος, τίθεται δὲ φανὸς καὶ ἐπὶ ἀρχαίας στήλης, καλουμένης Στήλης τοῦ Ηρακλέους, ἐν τῇ πόλει τοῦ Βρεντέσιου, ἀπέναντι κειμένης τῆς εἰσοδοῦ τοῦ λιμένος, ἣν, οἱ καταπλέοντες εἰς τὸν ἔσω λιμένα εὐθὺς ὡς ἀντιρῶσαι, διέρχονται ἐν μίσῳ τὴν εἰσοδὸν ἀσφαλῶς κατ' εὐθείαν γραμμῆν.

Τὴν σήμερον διὰ τοῦ λιμένος τούτου τελεῖται ἡ διεθνὴς ταχυδρομικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Ἐυρώπης, Ἀνατολῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Παρατηροῦμεν δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ναυτιλίαν ὅτι πρὸ 25 ἐτῶν τὰ ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καταπλέοντα καὶ ἀποπλέοντα ἐκ τοῦ λιμένος Βρεντέσιου πλοῖα ὑπερέβαινον κατὰ τὸν ἀριθμὸν πάντα τὰ τῶν ἄλλων ἰθῶν καὶ αὐτὰ τὰ ἰταλικὰ, ὡς ἐξέγομεν ἐκ στατιστικῆς τῆς κινήσεως τοῦ λιμένος δημοσιευθείσης τῷ 1863. Διότι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο σημειοῦνται ἀπόπλοι καὶ κατάπλοι πλοίων Ἰταλικῶν 30, Γαλλικῶν 4, Ἀγγλικῶν 30, Ἀυστριακῶν 34, Ὀθωμανικῶν 223, Ἰονίων νήσων 194, Ἑλληνικῶν 54.

Ἡ πόλις τοῦ Βρεντέσιου καῖται ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος ἐκτεινομένη περὶ γλῶσσαν γῆς χερσονησάδῃ διήκουσαν πρὸς τὸ κοῖλον τοῦ μηννοειδοῦς λιμένος, ὑφ' οὗ καὶ περιβάλλεται, περιέχει δὲ κατοίκους 16,719 (τῷ 1862 περιεῖχε 9,105), καὶ πολλὰς μεγάλας καὶ κομφᾶς οἰκοδομὰς· διαιρεῖται εἰς 4 συνοικίας καὶ περιβάλλεται ὑπὸ προκυμαίας ἀρίστης κατ' ὅλον τὸ παράλιον αὐτῆς μῆκος. Ἔχει δύο πλατείας ἰκανῶς εὐρείας, ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων, τῇ τοῦ Λαοῦ καλουμένη, ὑπάρχει κομφὴ μαρμαρινὴ κρήνη.

Ἡ πόλις περιέχει ὀλίγας ἀρχαῖότητας. Στήλη μόνον ἀρχαία, ἣν ἐμνημονεύσαμεν, μετὰ κιονοκράνου, ἔχουσα ὕψος 15 μέτρων ὑψοῦται ἀπέναντι τῆς εἰσοδοῦ τοῦ λιμένος, καταφανῆς εἰς τοὺς καταπλέοντας, ἣν καλοῦσιν οἱ κάτοικοι Στήλην τοῦ Ηρακλέους (Colonna Ercolea), οἱ δὲ ἀρχαιολόγοι εἰκάζουσιν ὅτι τὸ πάλαι, ὡς

καὶ νῦν ἦτο φάρος πρὸς δὴγίαν τῶν εἰσπλιόντων εἰς τὸν λιμένα πλοίων. Ὑπῆρχον δὲ αὐτότε δύο στήλαι, ἀλλ' ἡ μία κατέπεσε τῷ 1528. Πρῶτος δὲ ὁ Φερδινάνδος τῆς Ἀραγωνίας ἀπέκονισε τὰς στήλας (1498) εἰς τὸ στέμμα τῆς πόλεως Βρεντέσιου. Οἱ κάτοικοι δεικνύουσιν ἐτι οἰκίαν τινὰ ἐπὶ ἀρχαίου θόλου ἐκτισμένην, ἣν ὀνομαζοῦσιν οἰκίαν τοῦ Βεργίλιου (Cassa di Virgilio). Ἐκ τῶν λοιπῶν οἰκοδομημάτων δεικνύεται ἡ μητρόπολις, καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, τὸ ἐπιθλάσιον φρούριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὅπερ ἐκτίσεν ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἀραγωνίας (1481), ὡχυρωθὴ δὲ κατόπιν καλλίων καὶ ἐμεγαλύνθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Β' τῆς Ἰσπανίας (1559).

Ἐν Βρεντέσιῳ ὑπάρχει ἴδιον ταχυδρομικὸν μέγας κατάστημα. Ἔχει δὲ ἡ πόλις φυλακὰς, ἱερατικὴν σχολὴν, γυμνάσιον καὶ ἕτερα κατώτερα σχολεῖα. Εἶνε δὲ καὶ ἔδρα ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τῇ πόλει ἐδρεύουσι καὶ πρόξενοι πάντων τῶν Κρατῶν. Ἐνεργεῖται δ' ἐνταῦθα ἰκανὸν ἐμπόριον, καὶ ἐμπορικὴ πανήγυρις τελεῖται κατ' ἔτος εἰς τὰς 3 — 5 Μαΐου ν. ἐ.

Τὴν πρὸς Α τοῦ Βρεντέσιου χώραν διαρρέουσι δύο ποτάμια τὸ Πίκκολο ἢ Μικρὸν καὶ τὸ Γκρανδε ἢ Μέγα, ἀτινα συγγραφεὺς τῆς 10^{ης} ἑκατονταετηρίδος ὀνομάζει Δέλτα καὶ Λουκιάννα, ἐκβάλλοντα ἀμφοτέρω ἐκ τὸν πρόκολλον τοῦ λιμένος. Ἐνεκα τούτων δὲ καὶ τῶν ἀφθόνων θαλασσιῶν φυκῶν, ἀτινα συσσωρεύοντο εἰς τὰς ἐκβολὰς καὶ ἐσθποντο, καὶ τῶν σχηματιζομένων ἐλῶν ἡ πόλις ἦτο νοσώδης· ἀλλὰ τελευταῖον διὰ ὑδραυλικῶν ἔργων τῆς κυβερνήσεως, καθαρῶσεως τῶν ἐκβολῶν, ἀπηλλαγῆ τῶν ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων μολυσμάτων.

Ἡ περὶ τὸ Βρίνδιζι χώρα εἶνε γονιμοτάτη· κυρίως δὲ παράγει οἶνον θεωρούμενον τῶν ἐξαιρέτων τῆς Ἰταλίας, ἔχοντα τὴν ιδιότητα νὰ μὴ ἐκτροπιάζῃ ἐν τῇ διὰ θαλάσσης μεταφορᾷ. Ὁ Στράβων ἐπι λέγει ὅτι οἱ Βρεντέσινοὶ εἶχον χώραν βελτίω τῆς τῶν Ταραντίνων, διότι ἦτο λεπτόγεως καὶ χρηστόκαρπος, ἐπαινεῖ δὲ τοῦ Βρεντέσιου τὸ μέλι καὶ τὰ ἔρια, ὁ Πλίνιος δὲ τὰ ὄστρακα, καὶ ὁ Ἐννιος τὸν ἰχθύϊν σαργὸν (sarago).

Ἡ πόλις τοῦ Βρεντέσιου εἶνε τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἰταλίας καλεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Βρεντέσιον, Βρενδέσιον καὶ Βρεντήσιον, τὸ ἔθνικόν Βρεντέσιος καὶ Βρεντεσινός, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δὲ Brundisium, Brundisium, Brindisium, Brentasium, Brandesium, Brenda, Brentisium, Brendesium, Brundisiopolis, Brindisi.

Πρῶτοι ἔποικοι τῆς πόλεως τούτης λέγονται κατὰ Στράβωνα Κρήται, ἐλθόντες ἐκ Κνωσοῦ, ἐπειτα δ' ἕτεροι ἐκ Σικελίας μετὰ τοῦ Ἰαπύγου, ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα ἐνταῦθα ἐκλήθη Ἰαπυγία, καθῶς καὶ τὸ ἀνατολικώτατον ἀκρωτήριον τῆς

Ἰταλίας. Ἡ πόλις αὐτόνομος οὐσα καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων ἴσως τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος ὑπίστη ἰθαφικὰς ἀπολείας ὑπὸ τοῦ ἀποικιστοῦ τοῦ Τάραντος Φαλάνθου τοῦ Λακεδαιμονίου, ὁ ὕποιος κατόπιν ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς τοῦ Τάραντος ἐγένετο δευτὸς ὑπὸ τῶν Βρεντέσιων, ἀξιοθεὶς μετὰ τὴν τελευταίαν καὶ λαμπρὰς τρυφῆς. Τὰ περὶ τούτου διμῶς θεωροῦνται ὑπὸ τῶν νεωτέρων κριτικῶν ἀμφίβολα πως καὶ ἀσφαρῆ· διότι ἡ πόλις αὕτη καίτοι ἔχουσα τοιοῦτον λιμένα δὲν ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν εἰς ἣν αἱ λοιπὴ πόλις τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος. Ὁ Πρόδοτος οὐδὲ πόλιν ἀναφέρει ἐνταῦθα, ἀλλὰ Βρεντέσιον λιμένα.

Ἡ πόλις ἀναφαίνεται ἐν ἀκμῇ τινι κυρίως ἐπὶ Ῥωμαίων. Ἀρχαῖαι Ῥωμαῖκαὶ ἐπιγραφῆ περὶ τὸ Βρεντέσιον εὐρεθεῖσαι μνημονεύουσι Βρεντέσιαντῆς πολιτείας καὶ ὅλων τῶν ἀρχαίων τῶν Ῥωμαϊκῶν πολιτειῶν· ἀλλὰ τῷ 205 π. Χ. ἢ 509 ἀπὸ κ. Ῥ. ὑπέκυψεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰδήθη ὑπάτους τὸν Μάνλιον Ἰορκουάτον καὶ Σερμπρίνιον Βλέσσον, οἵτινες μετ' ὀλίγη ἐτη κατεσκευάσαν ἐν τῇ πόλει καὶ λιθόστρωτον πλατείαν ὁδὸν (Via lata). Εἶχε δ' ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποκτήσῃ ἡ πόλις μεγάλην ἐκτασιν, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν περὶ ταύτην ἀνευρισκομένων ἀρχαίων τάφων, οἵτινες ἔκειντο βεβαίως ἐκτὸς τῆς περιφερείας αὐτῆς.

Ὡς δὲ καὶ σήμερον, οὕτω καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ὁ λιμὴν τοῦ Βρεντέσιου ἐχρησίμευεν ὡς σταθμὸς τῆς συντοματέρας διαβάσεως εἰς Ἠπίρον, Μακεδονίαν, Ἰλλυρίαν, Ἑλλάδα καὶ Ἀσίαν, δι' ἣ καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην κατέληγον αἱ ἐκ Ῥώμης ὁδοὶ Ἀππία καὶ Ἐγνατία, ἧς συνέχευα ἦτο ἡ ἀπὸ Δυρακίου εἰς Θεσσαλονικίαν ὁδός. Ἐν Βρεντέσιῳ δὲ ἦτο σχεδὸν ὁ πολεμικός λιμὴν τῶν Ῥωμαίων καὶ ἡ ἀρετηρία πρὸς τὰς ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν, Μακεδονίαν, Ἑλλάδα καὶ Ἀσίαν ἐπιδρομὰς αὐτῶν, δι' ἣ καὶ συχνάτα μνημονεύεται ἡ πόλις ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ. Ὑπέστη δὲ φοβεράν καταστροφὴν ἐπὶ τῶν ἀγώνων Καίσαρος καὶ Πομπηίου.

Ἐκ Βρεντέσιου κατῆγετο ὁ ποιητὴς καὶ ζωγράφος Ῥωμαῖος Πακούβιος (220—130 π. Χ.). Ὡσαύτως ὁ Λένιος Στράβων καὶ ὁ Μ. Λένιος Φλάκκος, οἰκτεὶς τῷ Κικέρωνι. Ὁ Ὀράτιος διέμεινε ἐν τῇ πόλει· ἐν ταύτῃ δὲ ἱστορεῖται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Βιργίλιος (28 π. Χ.). Βρεντέσινοὶ δὲ ἐφείρον πρῶτοι κάτοπτρα ἐκ κασσιτέρου, πρὸς ἂν ἀνεμίγνουν καὶ χαλκόν.

Μετὰ τὴν πύωσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τὸ Βρεντέσιον περιῆλθε μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, ἰδίως δὲ τῆς κάτω, διὰ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Βελισσαρίου δραστικῶς (536) εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βυζαντινῶν. Ἐπὶ τῆς κυριαρχίας δὲ τούτων γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν ε' καὶ σ', ἑκατονταετηρίδα πολλαὶ ἀποικίαι Ἑλλήνων ἐκ δια-

φόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἐγένοντο εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, τὴν Ἀπουλίαν καὶ τὴν Σικελίαν, οἵτινες ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν μερῶν τούτων, μέγιστον δ' ἔλαβον μέρος εἰς τὰ ἐγερθέντα κατόπιν μεταξύ καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ζητήματα. Οἱ ἀποικοὶ ἦσαν κυρίως μοναχοὶ βασιλειανοὶ, οἵτινες ἔδρασαν πολλαχοῦ μόνως, διατέλου δὲ καὶ μετὰ τὸ σχίσμα ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Οὕτω δὲ ἀνεπτύχθη ἐνταῦθα εἶδος τι ἐλληνισμοῦ Βυζαντινοῦ, ὅπως ὁμοῦς ξένου τοῦ ἀρχαίου ἐνταῦθα ἐλληνισμοῦ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος, ὅστις ἐπὶ Στράβωνος ἐπι τέλειον εἶχεν ἐκλίπη, διότι κατ' αὐτόν οὗτος μαρτυρεῖ πλὴν τῶν πόλεων Τάραντος, Ῥηγίου καὶ Νεαπόλεως, πᾶσα ἡ κάτω Ἰταλία εἶχεν ἐκρωμαίσθη ἢ κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Στράβωνος ἐκβαρβαρισθῆ· οὐδαὶς ἰσχυρῶς σὺνδεσμος ἢ καὶ ἀνάμνησις ὑπῆρχε τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν παραδόσεων πρὸς τὰς νέας, ὡς ἐπέλαβόν τινες τῶν ἱστορικῶν. Τοιοῦτοι δὲ ἀποικοὶ μνημονεύονται ἐγκατασταθέντες καὶ ἐν Βρεντέσιῳ. Οὕτω δὲ ἱστορεῖται ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου μονὴ ἐκτίσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ ἐλλήνων μοναχῶν, καθῶς καὶ ἡ τοῦ Ἁγ. Βενεδίχτου, ἤδη οὐσα στρατῶν, καὶ οἱ ναοὶ δὲ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, Ἁγ. Γωάννου θεωροῦνται ὡς κτισθέντες ὑπὸ ἐλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες τοῦ Βρεντέσιου διετηρήθησαν ἐνταῦθα ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας, ἀύανόμονοι πιθανῶς καὶ διὰ συνεχῶν νέων μεταναστεύσεων ἐξ Ἑλλάδος· οὕτως ἀνευρίσκομεν αὐτοὺς τῷ 1199· διότι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μνημονεύεται ὁ πρωτόπαπας αὐτῶν Δουμένκος, εἰς καὶ οὗτος τῶν κατὰ καιροὺς σταλέντων ὑπὸ τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ' εἰς Βουλγαρίαν ἵνα πραγματευθῶσι μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Βουλγαρῶν Ἰωαννιτοῦ ἢ Καλογιάννη ἢ Σαυλογιάννη τὴν ὑποταγὴν τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας εἰς τὸν πάπαν Ῥώμης.

Ἐπίσης ἐπὶ Καρόλου Β' τοῦ Ἀνδεγαυικοῦ (1289—1309), οἱ ἐν Βρεντέσιῳ Ἕλληνες μὴ ἔχοντες εἰδικὸν νοτάριον ἔλαβον τὸ προνόμιον τοῦτο παραχωρηθῆν εἰς τὸν Φραγκίσκον Φοῦσον, διότι μέγας μέρος τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἔγραφον ἑλληνιστὶ τὰ συμβολαῖά των· ἐξετέλου δὲ πρότερον τὸ ἔργον τοῦτο οἱ ἱερεῖς.

Ἡ τάσις καὶ ἡ ἀδιέλαιπος προσπάθεια τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας εἰς προσηλυτισμὸν ἠλάττωσε πολὺ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀπερρόφησε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν ἐλληνικὴν ἀποικίαν τὸ ἐγγύριον στοιχεῖον. Τῷ 1376 μνημονεύεται ὅτι νεάνις τις Βασιλεία ὀνόματι, θυγάτηρ τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως Ἑλλήνος Νικολάου Μαρανέσου ἐδώρηται ἀμπελον καὶ οἰκίαν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Βρεντέσιου. Τῷ 1485 ἐπὶ

Φερδινάνδου του Αραγωνικού ήσαν ἔτι πολλοί οἱ Ἕλληνες ἐν Βρεντεσίῳ, διότι ἀναφέρεται ὅτι ἔσχον ἀντιπροσώπους δύο εἰς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως· οἱ Ἕλληνες, οἱ Σιλαβοῦνοι καὶ οἱ Ἀλβανοί, τὸ δικαίωμα τοῦτο καταργήθη περὶ τὸ 1650. Τῷ 1536 ὁ Κάρολος Β', μνημονεύει ἡ ἱστορία, ἔφερε νέους Ἕλληνας ἀποίκους εἰς τὸ Βρεντέσιον, οἵτινες διατήρησαν τὴν ὀρθοδόξον μέχρι τοῦ 1680. Ἐκ τῶν Ἕλληνων δὲ τούτων τῶν ὀρθοδόξων ἐναπέμειναν ἐν Βρεντεσίῳ ἡ λατρεία τοῦ Ἁγ. Αὐσίου καὶ τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου.

Παράδοξος δὲ συνήθεια ἐπεκράτησε μέχρι τοῦ 1648, ἀπόρροια τῆς λατρείας τῶν ὀρθοδόξων, καθ' ἣν ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εὐαγγέλιον τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων κατὰ τὴν ἐκτός τῆς πόλης Μεσάνιε (Mesagne) λιτανεῖαν ἀνεγινώσκοντο ἑλληστίσιν ὑπὸ καθολικοῦ ἱερέως ἐπὶ τῆς κορυφῆς λοφίσκου καλουμένου Ὡσαννά, πλησίον τῆς ἀρχαίας μονῆς τῶν Καπουτίνων. Ὑπὸ τὸν λοφίσκον τοῦτον ὑπῆρχε ναϊσκος ὀρθοδόξων, περὶ οὗ ἤμειλε καὶ ἡ γράψας περὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐν Ἰταλίᾳ Ροδολφός. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βρεντεσίου Φραγκίσκος Διον. Ὀδρισκόλ Ὁρλανδόσ τῷ 1648 θεωρήσας τὴν συνήθειαν ταύτην ἐναντίαν εἰς τὴν καθολικὴν λατρείαν ἐθέλησε νὰ τὴν ἀπαγορεύσῃ. Τὸ ζήτημα ἤχθη ἐνώπιον τοῦ πάπα, ὅστις διέταξε τὴν διατήρησίν τῆς. Σήμερον ἡ συνήθεια αὕτη ἐξέλιπεν, ὑφίσταται ὅμως ὁ ναϊσκος μεταθεβλημένος εἰς σταῦλον, καὶ ἡ θέσις τοῦ θυσιαστηρίου, ἐν ἣ ἀνεγίνωσκον ὁ ἱερεύς τὸ εὐαγγέλιον ἑλληστίσιν.

Ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν τὸ Βρεντέσιον περιήλθεν εἰς τὴν δεσποτείαν τῶν Λογγοβάργων, τῶν Νορμανδῶν, καὶ ἐν γένει ὑπέστη τὰς τύχας τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς κάτῳ Ἰταλίας, ἀδιαλείπτως ἐν παρακμῇ διατελοῦν μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐπῆλθεν ἡ ἐνότις τῶν χωρῶν τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου εἰς ἕνα κράτος (1861). Ἐκτοτε ἡ πόλις ἔλαβε νέαν ζωὴν διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ ἡμίονος, τῆς ἀποξηράνσεως τῶν τελευμάτων, ἅτινα καθίσταν αὐτὴν νοσώδη, ἠὲξσε δὲ ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1881 ἀνήρχετο εἰς 16,719, ἐνῶ κατὰ τὸ 1895 μόνις ἠείθμει 7,504 κατοίκους. Τῷ 1881 κατέπλευσαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βρεντεσίου πλοῖα χάριν ἐμπορίου τόνων 640,049· ἀπέπλευσαν δὲ πλοῖα τόνων 614,999. Διὰ τῶν ἀτμοπλοικῶν δ' ἑταιριῶν τῶν διατηρουσῶν τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Ἰνδιῶν, Αἰγύπτου, Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος καὶ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης τῷ 1881 διῆλθον διὰ Βρεντεσίου εἰς ἀναδὸν καὶ καθύδον ἐπιβάται 8,713. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως εἰσῆχθησαν διὰ θαλάσσης σάκκοι ταχυδρομικοὶ 19,385, ἐξήχθησαν δὲ 40,000.

Μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Βρεντεσίου δι' οὗ κατέστη ὁ πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐκ τῆς δύσεως εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ τὰν ἀπκλίον πορευομένων, πολλοὶ τῶν ἐγχωρίων ἐτρέψθησαν εἰς οἰκοδόμησιν ἐνταῦθα μεγάλων οἰκιῶν εὐρυχωρῶν καὶ ἀποθηκῶν, πιστεύοντες εἰς τὸ μέλλον τῆς πόλεως ὡς σταθμοῦ ἐμπορικοῦ, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν οἰκοδομημάτων ἀφέθησαν ἡμιτελῆ, διότι τῆς πόλεως οὐδὲν παρεχούσης ἀξιοθέατον, ἐγγύτατα δὲ κειμένης ἄλλων μεγαλειτέρων καὶ καλλιτέρων, ὀλίγοι καὶ μόνον ἐκ μεγάλῃς ἀνάγκης παραμένουσιν ἐνταῦθα ἐκ μακροῦ ταξιδίου ἐρχόμενοι· οὐδ' ἔχει τὸ Βρεντέσιον θέσιν ὅπως κατασταθῆ κεντρικὴ τις ἀγορὰ καὶ ἀποθήκη τῶν εισαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων. Πιθανώτατα δὲ μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηροδρόμων Πειραιῶς-Αἰγίου-Θεσσαλονίκης, ὅτε καὶ τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Ἰνδιῶν καὶ Αἰγύπτου, εἰς Πειραιᾶ προσηρμιζόμενων τῶν ἀτμοπλοίων, ταχύτερον θὰ φθάσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ Πειραιεὺς ὁ ἀπορροφήσῃ μὲγα μέρος τῆς ναυτικῆς καὶ ἐμπορικῆς κινήσεως τοῦ Βρεντεσίου, ἴσως δὲ καὶ τὸ ὅλον ἂν ἤθελε κατορθωθῆ ποτε ἡ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου ὅπερ ὑπετύπωσεν ὁ J. Hahn ὁ πρόξενος τῆς Αὐστρίας ἐν Ἑλλάδι ἐν τῷ συγγράμματι του Reise von Belgrad nach Salonik, τοῦ νὰ χαραχθῆ γραμμὴ φέρουσα ἐκ Πειραιῶς-Αἰγίου-Θεσσαλονίκης καὶ ἐντεύθεν πρὸς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀλβανίας καὶ Δαλματίας μέχρι Τεργέστης, ἣτις εἶνε πολλῶ συντομωτέρα τῆς διὰ Θεσσαλονίκης γραμμῆς.

Πρὶν ἢ περατώσωμεν τὴν βραχίαιαν ταύτην χάριν τῶν πολλῶν περιγραφῶν τοῦ Βρεντεσίου μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα καὶ γεγονότος ἀσημάντου μὲν διὰ τὴν καθολικὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε διαφέροντος τοῦς Ἕλληνας, τὸ τῆς διαβάσεως ἐντεύθεν τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος ὅτε τὸ πρῶτον κατήρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐν Βρεντεσίῳ περιέμενον αὐτὸν ἡ πολεμικὰ πλοῖα, ἐν οἷς ἐπέβαινον οἱ πρέσβεις Ἀγγλίας, Ρωσίας καὶ Γαλλίας, ὅπως συνοδεύουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐτυχε δὲ ὁ Ὀθων ἐν Βρεντεσίῳ (14 Ἰανουαρίου, ε. 1833) ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς παρὰ τῶν κατοίκων, ἐφ' ἣ καὶ δι' ἐπιστολῆς Ἰδιογέρου ἐκ Ναυπλίου τὴν 23 Ἀπριλίου 1733 πεμφθείσης τῷ βουλευτῇ Βρεντεσίου Θεοδώρῳ Μοντιτσάλη εἰς Νεάπολιν ἠυχάριστῆσε τοὺς κατοίκους· σώζετα δ' ἔτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη Ἰταλικῆς γερραμένη ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βρεντεσίου. Ἐκ ταύτης δὲ ἐξάγεται ὅτι οἱ Βρεντεσῖνοι ἐδῶρησαν εἰς τὸν Ὀθωνα τὰ συγγράμματα τοῦ Θεοδώρου Μοντιτσάλη βουλευτοῦ Βρεντεσίου καὶ συγγραφίως πολλῶν πολιτικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ὀθωνος ἔχει κατὰ μετάφρασιν ὡς ἐξῆς:

Ἡδὲ ἐπὶ ἐπέσοι ἠν ἡ ἔριον Θεόδωρον Μοντιτσάλην.

εἰς Νεάπολιν.

Κύριε Ἰππῖτα

Μεγάλως συνεκινήθη ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ, ἣν οἱ κάτοικοι τοῦ Βρεντεσίου ἐπέδειξαν πρὸς με ἀποστειλαντίς μοι τὰ βιβλία, ὧν ὑμεῖς εἴσατε ὁ συγγραφεὺς. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐκφράσῃτε πρὸς αὐτοὺς τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας, καὶ διαβεβαιώσατε ὅτι θὰ ἐνθυμῶμαι πάντοτε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὸν χρόνον, ὃν διῆλθον παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐκείθεν διάδοσιν μου.

Μετ' ἰδιαζούσης εὐνοίας ἐσομαι πάντοτε ἀφωσιωμένος ὑμῖν.

Ὅσαν

Ἐν Ναυπλίῳ 29 Ἀπριλίου 1833.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὧν πατρίς ἐγένετο τὸ Βρεντέσιον ἐπὶ Ρωμαιοῖν, μνημονεύονται καὶ ἕτεροι ἄνδρες μεταγενεστέρως ἐνταῦθα γεννηθέντες· τοιοῦτοι δὲ εἶνε ὁ Ρογῆρος δὲ Φλόρ (1280—1307), ὁ ὁποῖος ἐπὶ κεφαλῆς Καταλανῶν, Ἀραγωνίων καὶ Ἀλμογαθῶρων ὡς ἀντιπλοῦχος τῆς Σικελίας προσεληφθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἀνδρονίκου Β' τῷ 1302. Βρεντεσῖνος δὲ ὡσαύτως ἐμελογεῖται ὁ ναύαρχος Γουλιέλμου Β' τῆς Σικελίας, Μαργαριτώνης, ὁ πολλὰκις μνημονευόμενος ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἱστορίᾳ, ἱδίᾳ δὲ ἐν τῇ πολιορκίᾳ Θεσσαλονίκης (1186). Βρεντεσῖνος δὲ ὑπῆρχε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Βρεντεσίου Ἀννίβας δὲ Λέων (1797 ἐπ.), ὁ ἀσχοληθείς εἰς διαλεύκασιν τῶν περὶ τοῦ Πακουσίου ἱστορουμένων, καὶ ἄλλας συγγραφὰς ἐκδοῦς, κληροδοτήσας δὲ μετὰ θάνατον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βρεντεσίου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ.

Τὸ ἔμβλημα τῆς πόλεως τοῦ Βρεντεσίου εἶνε ἑλαφὸσκῆνος, ἐφ' οὗ μετὰ τῶν κεράτων ὑψοῦνται δύο στῆλαι ἀνεχούσαι στέμμα.

Περὶ τοῦ Βρεντεσίου ἐγράψαν ἱκανοὶ μέχρι τοῦδε, ἱδίως τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως πραγματευθέντες· εἰς τῶν σπουδαιότερων δὲ εἶνε ὁ Andrea Della Monaca ἱερεύς καρμηλῆτης Memoria historica dell' antichissima e fedelissima città di Brindisi (1674). Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Βρεντεσίου Annibale de Leo, ὃν ἐμνημονεύσαμεν, ἀφῆκεν ἀνεκδότον ἱστορίαν τῆς πόλεως sull' antichissima e fedelissima città di Brindisi e suo celebre porto καθὼς καὶ μελέτην ἐξίαν δι' ἡμᾶς ἀνεκδότον memorie brindisine e rito greco εὐρισκαμένην ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Βρεντεσίου. Τελευταίος δὲ περὶ τῆς πόλεως ἐγράψεν ὁ Ferrando Ascoli (La storia di Brindisi scritta da un marino. Rimini 1886. Σελίδες 526 εἰς 16ον.) ὅστις καὶ μνημονεύει τοὺς πρὸ αὐτοῦ γράψαντας.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΔΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἦτο νέος ὕψηλός, λεπτομύης, ὠχρός, κομψός τὸ ἦθος. Ὁρφανὸς ἀπομείνας πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀνατραφεὶς παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ κ. Φρομῶν ἦτο προωρισμένος νὰ διαδεχθῇ αὐτὸν εἰς τὸ ἐμπόριον, πιθανῶς δὲ καὶ νὰ καταστῇ πύζυγος τῆς Κλαίρης. Διὰ τὸ ἔτοιμον αὐτὸ μέλλον δὲν ἠσθάνετο μέγαν ἐνθουσιασμόν. Ἐν πρώτοις τὸ ἐμπόριον δὲν τὸν εὐφραίνει. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐξεδέλφην του, ὑπῆρχε μετὰ τῶν ἡ ἀφελῆς οἰκειότης ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς κοινῆς ἀνατροφῆς, ἡ ἐκ τῆς ἐξέως ἀποκτηθεῖσα ἐμπιστοσύνη, ἀλλ' οὐδὲν πλεόν οὐδὲν ἔλαττον ἐκ μέρους του.

Ἀπέναντι τῆς Σιδωνίας τοῦναντίον ἠσθάνετο στενοχωρίαν τινα, συστολήν, ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπιδειχθῇ. Ἐκέκτητο αὐτὴ τὴν ἐπιπλοστον καὶ ἀνεμμένη ὄπως αὐτὴν ἐκείνην χάριν, ἣτις φυσικῶς ἠρσκεν εἰς τὸν φιλόκομψον χαρακτηριστῆρά του, καὶ δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς ὅτε ἐνόησε τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπ' αὐτοῦ παρῆγεν.

Ὅσάκις αἱ δύο νεάνιδες περιεπάτουσαν εἰς τὸν κήπον, πάντοτε πρώτη ἡ Σιδωνία ἀνελογίζετο τὴν ὄραν τῆς ἀφίξεως τῆς ἐκ Παρισίων ἀμαρξοστοιχίας. Μετέβαινον ἄλλο παρὰ τὴν κληλίδα καὶ παρετήρουσαν τοὺς ἐπιβάτας, τὸ πρῶτον δὲ βλέμμα τοῦ Γεωργίου ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν δεσποινίδα Σέθη, ἣτις ἕστατο ὀλίγον τι ὄπισθεν τῆς φίλης τῆς ἀλλὰ μετὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν στάσιν ἐκείνην, ἣτις προκαλεῖ ἀμείσως τὴν προσοχὴν. Ἡ τοιαύτη μετὰ τῶν συμπεριφορᾶ διήρκεσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον. Δὲν συνωμίλουσαν ἐρατικῶς, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτῶν πάντες καὶ τὰ μειδιάματα ἅτινα ἀντήλλασον ἦσαν πλήρη δολολογιῶν καὶ ἀποσιωπήσεων.

Μίαν θερινὴν ἐσπέραν, συνεφεώδη, ἐνῶ ἡ ἀτμοσφαιρα ἦτο βαρεία, αἱ δύο φίλαι ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ περιεπάτουσαν εἰς τὸν κήπον, ὁ δὲ Γεώργιος μετέβη πρὸς συνάντησιν των. Συνωμίλουσαν καὶ οἱ τρεῖς ἀδιαφόρως καὶ οἱ μικροὶ χάλικες ἐτρέιζον ὑπὸ τὸ βραδύ αὐτῶν βῆμα, ὅτε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Φρομῶν προσεκάλεσε τὴν Κλαίρην ἐκ τῆς ἐπαύλεως. Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Σιδωνία ἔμειναν μόνον. Ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζωσιν εἰς τὴν δαυδροστοιχίαν δηγουμένοι ἐκ τῆς ἀορίστου λευκότητος τῆς ἀμμου, χωρὶς νὰ ἠμιλῶσιν οὐδέ νὰ πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλους.

Χλιαρὸς ἄνεμος ἐτάρασσε τὰ δένδρα. Ἡ δεξιαμενὴ συνταρασσόμενη ἐπληττεν ἡρέμα μετὰ κύματά τῆς τὰς ἀψίδας τῆς μικρᾶς γεφύρας, αἱ

των λεπτομερειών, να συνομιλή περί των κατόικων της επαύλειος, περί των προσκεκλημένων, περί των εορτών, περί των γευμάτων, περί του τελευταίου δυστυχήματος. Ολα καταδίκη δι' αυτήν, ητις προσηλωμένη αείπατε εις ένα και τον αυτόν λογισμόν ειχεν ανάγκην σιγής και μονώσεως! Πλήν και τούτο έτι δέν ήτο τό φουβερώτερον.

Από της πρώτης ημέρας ο Φράντς επανήλθε και εκάθισεν εις την παλαιάν θέσιν του, τά βλέμματά του δε άτινα την ανεζήτουν, οι λόγοι του οι απευθυνόμενοι προς αυτήν μόνην, έφαινοντο αυτή άφορήτως απαιτητικοί.

Παρά την δειλιάν αυτού και την δυσπιστιάν ή άτυχής νεανίας έφρόνει ότι εξήσκει τό δικαίωμα αυτού ως έραστής παραδειγμένος και άνυπομονών, ή δε μικρά Σέβη ήτο υποχρεωμένη να παραιτη τά όνειρά της διό ν' άπαντά εις τόν πιστωτήν εκείνον αναβάλλουσα διαρκώς την εξόφλησιν.

Έπήλθεν έν τούτοις ημέρα καθ' ήν ή άρορσία δέν ήτο πλέον δυνατή.

Είχεν υποσχεθή να νυμφευθή τόν Φράντς ότε αυτός ήθελεν άποκτήσθ κοινωνικήν θέσιν. Ίδού ήδη ότι προσέφεροτο αυτόν θέσις μηχανικού εις τ' ανθρακωρυχέα της Κόμβης εις Μεσημβρίαν. Η θέσις ήτο έπαρκής δι' οικογένειαν όλιγαρκή Ουδέν υπήρχε μέσον υποχωρήσεως.

Έπρεπε να συγκατανεύσθ ή να εύρη πρόφασιν τινά... Άλλά τίνα;

Κατά τόν έπειγοντα εκείνον κίνδυνον άνελογισθη την Ποθητήν. Καίτοι ή νεαρά χωλή ουδέποτε ειχεν άνακοινώσθ αυτή τι, εγγίνωσκεν όμως ή Σιδωνία τόν σφοδρόν της προς τόν Φράντς έρωτα. Πρό πολλού ειχε μαντεύσθ τά διατρέχοντα με τούς όφθαλμούς φιλαρέσκου κόρης, κάτοπτρα διαγνή και μεταβλητά άπεικονίζοντα πάντας τούς διαλογισμούς των άλλων χωρίς ν' άποκαλύπτωσι τούς ιδικούς της. Ίσως μάλιστα αυτή ή ιδέα ότι έτέρα γυνή ήγάπα τόν μνηστήρά της κατέστησεν εις αυτήν τόν έρωτα του Φράντς μάλλον άνεκτόν, όπως δε έγείρουσιν άγάλματα παρά τούς τάφους δια να τούς καταστήσωσιν ήττον πενήτους, ή ευειδής άχρά μορφή της Ποθητής εις τά πρόθυρα του τόσον ζοφερού εκείνου μέλλοντος συνετέλει ώστε να τή φαίνεται ήττον άπαισίον.

Κατ' εκείνην δε την στιγμήν παρεΐχεν αυτή έντιμον πρόφασιν και εύκολον όπως άπαλλαγθ από της υποχρεώσεως της.

— Όχι! άκουσε, μητέρα, ειπεν ήμέραν τινά προς την κυρίαν Σέβη, ουδέποτε θα συγκατατεθώ να γείνω άφορμή της δυστυχίας μιός φίλης μου ως αυτήν. Θα έχω τύψιν συνειδότος!.. Η καυμένη ή Ποθητή! δέν την είδες τί όψιν ύστερα από την επιστροφήν μου και πώς

μέ κυττάζει με τρόπον τόσον ίκετευτικόν; Όχι, δέν θα της προξενήσω έγώ αυτήν την θλίψιν, δέν θα της άρπάσω τόν Φράντς!..

Καίπερ θαυμάζουσα την άγαθήν καρδίαν της θυγατρός της ή κυρία Σέβη εύρισκεν ουχ ήττον την Ουσίαν υπερβολικήν και προέβαλλεν άντιρρήσεις.

— Πρόσεξε, παιδί μου, έλεγε, δέν είμεθα πλούσιοι... Σύζυγοι ώσαν τόν Φράντς δέν εύρισκονται καθ' ήμέραν.

— Άδιάφορον, δέν θα νυμφευθώ! εδήλωσε σαφώς ή Σιδωνία, εύρισκουσα δε την πρόφασιν της καλήν προσηλωθή εις αυτήν έπιμόνας. Ουδέν ίσχυσε να την πείσθ όπως μεταβάλλη γνώμην, ουδέ τά δάκρυα του Φράντς δν κατέβληθεν ή άρνησις εκείνη ή περιβαλλόμενη υπό άριστων δικαιολογιών ως ουδέ καν ήθελε να τή εξηγήσωσιν, ουδέ αι ίκαστοι του Ρίσερ προς δν ή κυρία Σέβη έψιθύρισεν έν άκρα μυστικότητι τούς λόγους της θυγατρός της και όστις άκουσίως εθαύμαζε την τριαύτην Ουσίαν.

— Μη την κατηγορή... είνε άγγελος!.. έλεγε προς τόν άδελφόν του προσπαθών να τόν καθησυχάσθ.

— Ω, ναι, είνε άγγελος! έλεγε προς επικύρωσιν και στεναζούσα ή κυρία Σέβη, εις τρόπον ώστε ο τάλας προδοθείς έραστής δέν ειχεν ουτε καν τό δικαίωμα να παραπονεθθ. Άπελιπισθείς άπεφάσισε να φύγη εκ Παρισίων, έν τή μανία δε αυτού ν' άπομακρυνθθ, έπειδή ή Κόμβη έφαινατο αυτόν λίαν πλησίον κειμένη, έπαζήτησε και έπέτυχε θέσιν έπιτηρητοϋ έν Ισμαηλία, εις τας εργασίας του Ισθμού του Σουέζ.

Άνεχώρησε μη μαθών τι ή μη θελήσας ν' άκούσθ περί του έρωτος της Ποθητής. Και όμως ότε μετέβη να την άποχαριετίσθ ή ταλαιπώρος πάσχουσα ήγειρε προς αυτόν τούς ώραίους δειλούς όφθαλμούς της, όστινες σαφώς έλεγον:

α' Έγώ σε άγαπώ, αν εκείνη δέν σε άγαπά...
 Άλλ' ο Φράντς Ρίσερ ήγνώει την γλώσσαν των όφθαλμών εκείνων.

Εύτυχώς αι ψυχαι αι συνειθιμέναι να πάσχωσιν έχουσιν άπέραντον την ύπομονήν. Μετά την άναχώρησιν του φίλου της ή νεαρά χωλή περικλείουσα έν τή ψυχή μικράν τινά όσιν πλάνης, ήν ειχε κληρονομήσθ εκ του πατρός της και ήν καθίστα λεπτοτέρα ο γενναίος χαρακτήρ της, άνέλαβε θαρραλέως τό έργον της λέγουσα καθ' έαυτήν:

— Θα τόν άναμείνω.
 Έκτοτε δε ήνοιγε καθ' ήλην αυτών την έκτασιν τας πτέρυγας των πτηνών της, ως να έπρόκειτο ταύτα τό έν μετά τό άλλο ν' άπέλωσιν πάντα εις Ισμαηλίαν της Αιγύπτου... Και ήτο τόσον μακράν!

Έκ Μασσαλίας πριν έπιβιασθθ ο νέος Ρί-

σερ έγραψε πάλιν προς την Σιδωνίαν τελευταίαν έπιστολήν κομικήν ένταυτά και συγκινητικήν, έν ή άναμειγνύων τούς τεχνικούς όρους μετά των μάλλον σπαρκατικων άποχαριετισμών ο ταλαιπώρος μηχανικός άνήγγελλεν ότι άνεχώρει έπιβάτινων επί του άτμοπλοίου Σαχίθ πλοίου μικτού συστήματος, δυνάμεις χιλίων πεντακοσίων ίππων ώσανεί ήλιπζεν ότι τόσον μέγας αριθμός ίππων άτμομηχανής ήθελεν έμπόισθ έντύπωσιν εις την άχάριστον έρωμένην του και καταλίπη εις την ψυχήν της αιδώνιον έλεγchon. Άλλ' ή Σιδωνία περι άλλων έμεριμνα.

Ήρχιζε ν' άνησυχθ διό την σιωπήν του Γεωργίου. Άπό της έν Σαβινύ άναχωρήσεως της άπαξ μόνον έμαθεν ειδήσεις, έκτοτε δε ουδέποτε πλέον. Εις πάσας τας έπιστολάς της ουδέμιαν έλαβεν άπάντησιν. Είνε άλλθός ότι έγίνωσκε παρά του Ρίσερ ότι ο Γεώργιος ήτο λίαν άπρησολημένος και ότι ένεκα του θανάτου του θείου του καταλιπόντος αυτθ την διεύθυνσιν του έργοστασίου ειχεν άνελάβθ εύθύνην ύπερτέρα των δυνάμεών του... Άλλά πάλιν να μη γράψθ λέξιν!..

Έκ του παραθύρου του μεσαναβάθρου, όπου ειχεν αναλάβθ και αυθις την σιωπηλήν στάθμευσιν, διότι ειχε διενεργήσθ να μη επιστρέψθ πλέον εις τό έργαστήριον της δεσποινίδος Λέ Μίρ, ή μικρά Σέβη προσεπάθει να διακρίνη τόν έραστήν της, έλλοχώσα τας μεταβάσεις του εις τας αύλας, εις τά κτήρια, την έσπίραν δε κατά την ώραν της ες Σαβινύ άναχωρήσεως της άμαξοστοιχίας τόν έβλεπεν άνερχόμενον εις την άμαξαν και μεταβαίνοντα προς έντάμωσιν της θείας και της εξάδελφης του, αίτινες διήνυον τούς πρώτους μήνας του πένθους των παρά τθ πάππη εις την έξοχήν.

Πάντα ταύτα την έτάρασσαν, την έπτύουν πρό πάντων δε ή γεινίασις του έργοστασίου καθίστα την άπομάκρυνσιν του Γεωργίου έτι μάλλον αισθητήν. Να συλλογίζεσαι ότι ήρκει να κραξθ όπωσούν μεγαλοφώνως δια να τόν κάμη να στραφθ προς αυτήν! Να συλλογίζεσαι ότι εις τοίχος μόνος τούς διεχώριζε! Και έν τούτοις κατ' εκείνην την στιγμήν εύρίσκοντο πολύ μακράν άλλήλων!

Ένθυμείσαι, μικρά Σέβη, την μελαγχολικήν εκείνην του χειμάνος έσπίραν ότι ο άγαθός Ρίσερ εισήλθεν εις την κατοικίαν των γονέων σου με έκφρασιν μορφής άσυνήθης λέγων: »Σπουδαϊαι ειδήσεις!»

Και ήσαν τθ όντι πουδαϊαι αι ειδήσεις, ως εκόμιζεν.

Ο Γεώργιος Φρομών ειχεν άνακοινώσθ αυτθ πρό μικρού ότι συμφώνως προς τας τελευταίας θελήσεις του θείου του έμελλε να νυμφευθθ την εξαδελφην του Κλαίρην και ότι όριστικώς μη

δυνάμενος να διευθυνη μόνος τό έργοστάσιον, άπεφάσισε να παραλάβθ αυτόν ως συνέταρον, άποδίδων εις τόν έμπορικόν οικόν την έπωνυμίαν Φρομών και Ρίσερ.

Πώς κατώρθωσε τότε, μικρά Σέβη, να τηρήσθ την άπάθειάν σου μανθάνουσα ότι τό έργοστάσιον έμελλε να σου διαφύγη και ότι άλλη γυνή έλάμβανε την θέσιν σου; Όποια άπαισίος έσπίρα! Η κυρία Σέβη έπιδιώρθου άσπρόρουχα παρά την τράπεζαν. Ο κύριος Σέβης άπέξήραινε παρά τό πυρ της έστίας τά ένδύματά του διαβροχα εξ αίτίας μακρού δρόμου υπό την βροχήν. Τί άθλιον ένδιαιτήμα πλήρες μελαγχολίας και πλήθειας! Η λυχνία έφεγγεν άσθενώς. Το ταχείως λήξαν δεΐπνον ειχε καταλίπη εις τό δωμάτιον όσμήν πενυχράς μαγειρικής. Και ο Ρίσερ εκείνος όστις έξαλλος εκ της χαράς έλάλει, ένεθουσία, έπλαττε σχέδια!..

Πάντα ταύτα σου έθλιβον την καρδίαν, σου καθίστων την προδοσίαν φρικωδεστέρα δια της παραβολής του πλούτου του έκφρογόντος εκ της τεταμένης χειρός σου προς την άρχείαν εκείνην μετριότητα, εις ήν ήσο καταδεδικασμένη να ζήσης!..

Ήσθνήσε σοβαρώς και επί μακράν.

Κατάκοιτος έν τή κλινή της, δσάκις αι ύλοι των παραθύρων έκρότουν σειόμεναι όπισθεν των παραπετασμάτων ένόμιζεν ή ταλαιπώρος ότι αι άμαξαι του γάμου του Γεωργίου διήρχοντο κάτω εκ της δδου. Και τότε καταλαμβάνετο υπό νευρικών κρίσεων άνώμων, άνεξηγήτων, υπό πυρετου όργης, εξ ου έφθινεν.

Τέλος ο χρόνος, ή νεότης, αι φροντιδες της μητρός της, πρό πάντων δε αι της Ποθητής, ήτις έγίνωσκε νυν την υπέρ αυτης γενομένην Ουσίαν ένίκησαν την νόσον. Άλλ' ή Σιδωνία ουχ ήττον διετέλεσεν επί μακρόν χρόνον λίαν άδύνατος, καταβεβλημένη υπό θαλασσίμου μελαγχολίας, αισθανομένη ένίοτε την έπιθυμίαν να θρηνήσθ και καταλαμβανομένη ως εκ τούτου υπό νευρικών κλονισμών.

Ότέ μίν έλεγε να ταξειδεύσθ, να φύγη εκ Παρισίων! άλλοτε δε έπεθύμει να εισέλθ εις τι μοναστήριον. Οι περί αυτήν έθλίβοντο ανεζήτουν την αίτίαν της παραδέξου ταύτης καταστάσεως, ήτις ένέβαλλεν αυτούς εις άνησυχίαν περισσότερον ή ή νόσος, ότε αίφνης ώμολόγησεν εις την μητέρα της τό άπόρητον της θλίψεως της.

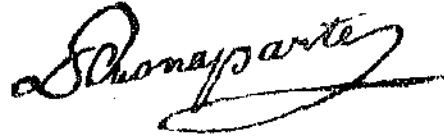
Ήγάπα τόν πρεσβύτερον Ρίσερ... Ουδέποτε ειχεν άποτολήσθ να τό άϊπη, πλήν αυτόν ήγάπα και ουχι τόν Φράντζ.

(Έπεται συνέχεια)

Η φίλια δύο γυναικών συνήθως συνύπτεται εκ κοινής έχθρας κατά τρίτης.

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

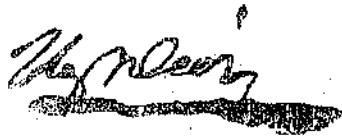
Είνε αληθώς παράδοξος ή εξέλιξις τής υπογραφής του μεγάλου άνδρος, οίονει εικονίζουσα τον περιπετειώδη αυτού βίον.

Υπογραφή του 1793. Άσχημος έτι αν υπογράφει εύαναγνώστως: Βουναπαέρτης.

Ο δικτάτωρ συντομεύει τήν υπογραφήν του και σύρει κάτωθι παχέϊαν γραμμήν.

Ναπολέων αυτοκράτωρ 1804. Η αυτή γραμμή κάτωθι τρομιώδης και συντετριμμένη.

Νίκη του Άουστερλιτζ. Η υπογραφή αναντινάσσεται ως νικητήριος εκδήλωσις.

1806. Τέλος τής έκστρατειας. Η υπογραφή καθίσταται επίπονος και δυσανάγνωστος.

1812. Υπό τὸ φέγγος τής πυρπολουμένης Μόσχας. Η υπογραφή συντέμνεται και καθίσταται έντελῶς δυσανάγνωστος.

1812. Κατά τήν ἐκ Ρωσσίας υποχώρησιν. Οὐδέν άλλο εἶνε πλέον ἢ γραμμὴ παραδόξως συνεστραμμένη.

1813. Ἐπτα τής Λειψίας. Νομίζει τις ὅτι λέων ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τοὺς μελανωθέντας ὄνυχάς του.

Μετά τὸ Βατερλώ. Η υπογραφή πίπτει, καταρρέει ὅπως ἡ τύχη τοῦ άνδρός.

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΚΛΟΠΟΙ

Άπό τών παλαιωτάτων χρόνων οί άνθρωποι απέδωκαν μεγάλην αξίαν εις τούς αδάμαντας, αυτοί και οί παντοειδεις ἄλλοι πολυτίμοι λίθοι υπήρξαν πάντοτε ἡ κυρία ἀφορμή ὄλων τών ἐγκλημάτων, τὰ ὁποία καθ' ἡμέραν διαπράττονται και ἡ ἀφήγησις τών ὁσίων πληροί τὰς σελίδας τών σημερινῶν ἐφημεριδίων.

Ἐκ τής ιστορίας τών διασημοτέρων αδάμαντων τοῦ κόσμου, τών εὑρισκομένων ἐν ταῖς θησαυροφυλακίαις τής Ρωσσίας, Ἀγγλίας, Γαλλίας, τής Κίνας και τών Ἰνδιῶν, μαυθάνομεν ὅτι ὅλα τὰ κειμήλια ταῦτα εἶνε βραπτισμένα εις ἀνθρώπινον αἷμα, ὅτι οί πρώτοι αὐτῶν κύριοι ἐδολοφονήθησαν, ὅτι χάριν αὐτῶν διεξήχθησαν αἰματηροί ἀγῶνες και τέλος ὅτι πάντοτε διὰ τής βίας και τοῦ δόλου ἤλλαξαν ἰδιοκτητίας εἰς οὐ φθάσαιεν ἐκεῖ ὅπου τήν σήμερον εὑρίσκονται.

Και σήμερον ἀκόμη οί αδάμαντες εἶνε ἡ ἐλκυστικωτέρα λαΐα τών ἐγκληματιῶν, και σήμερον ἀκόμη υπάρχουν διεθνεις αδάμαντοκλόποι, ἐπιδιδόμενοι εις τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα ὅσα ὡς ἀποκτήσῃσι ποίαν τινα δεξιότητα εις τήν τέχνην ταύτην. Ἡ δὲ δραστηριότης, ἡ νοημοσύνη και ἡ προσοχή, τήν ὁποίαν εις ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ των ἀναπτύσσουσιν, δέν εἶνε εὐκαταφρόνητος, ὡς ἡ δὲ δείξουν τὰ κατωτέρω παραδείγματα.

Πρὸ ὀλίγων ἐτι μηνῶν, ἦτοι περὶ τὰ τέλη τοῦ 1888, μεγάλοι κλοπαὶ αδάμαντων διεπράχθησαν ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλ' ἡ ἐν Μονάχῳ συμβῆσα ἐξέπληξεν ὄλας τὰς τάξεις τής ἐκεῖ κοινωνίας. Οί κλέπται ἦσαν δύο Ἀμερικανοί, ἔχοντες τήν εἰρήν των ἐν Λονδίῳ. Παρ' αὐτοῖς εὑρέθησαν μεγάλα ποσά πολυτίμων λίθων και χρημάτων, τὰ ὁποία προήρχοντο ἐκ τής πωλήσεως κλοπιμαίων αδάμαντων.

Οἱ εἰς τῶν κλεπτῶν τούτων καθ' ἡν καιρὸν συνελήφθη διήρχετο ἀκριβῶς τὸν μῆνα τοῦ μελλίτου. Ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀνευρέθησαν τραπεζικὰ γραμμάτια αξίας 300,000 φράγκων, πρὸς δὲ τούτοις ἐν τῇ περισκελίδι του ἐρραμμένοι 109 βαρύτιμοι λίθοι. Εἰς τὸν ἕτερον ἀνεκάλυψαν ἐργαλεῖα, 100 αδάμαντας και ρουθίνια, προσέτι δὲ και 6,700 φράγκα. Ἐξ ὧν μέρος τι μόνον ἀνῆκεν εις τὰ ἐκ Μονάχου κλαπέντα.

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τής Εὐρώπης σχεδὸν ἀνὰ πᾶν ἔτος γίνεται και μία μεγάλη κλοπὴ αδάμαντων, ὅσον δὲ και ἂν προσέχουν οί κοσμηματοπώλαι, οί κλέπται ἐρευρισκουν πάντοτε και ἐν νέον μέσον ὅπως τοὺς ἀπογυμνώσουν, καταφεύγουσιν δ' ἐνίοτε και εις ἀρχαῖα τεχνάσματα. τὰ ὁποία και αὐτὰ ἐπιτυγχάνουν, ἐὰν ὁ ἀδα-

μαντοπώλης δέν προλάβῃ τήν καταστροφὴν διὰ τής νοημοσύνης του.

Κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1888 παρουσιάσθη εις τὸ κατάστημα τοῦ ἐν Βερολίῳ κοσμηματοπώλου Φραΐδε Βέργ εις κύριος, μικροῦ ἀναστήματος, με πρόσωπον ὄχρον και ἰσχνόν, με ἠφθαλμούς μελανὰς και μύστακα μίλινα και αὐτὸν και λεπτόν, ἐνδεδυμένος δισύραν και φέρον πύλον χαμηλὸν και στρογγύλον. Ο κύριος οὗτος παρήγγειλε κοσμήματα αξίας 30,000 περίπου φράγκων, διατάξε δὲ νὰ τὰ θέσουν ἐντὸς στρογγύλης θήκης, τήν ὁποίαν εἶχε φέρῃ μαζὶ του.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιθύμει νὰ πληρώσῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ εἶχε καταλύσῃ, ἡ ὑπάλληλος διατάχθη νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τής κατοικίας του. Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ὁ ξένος κύριος ἐνεχείρισε τῷ ὑπαλλήλῳ γραμμάτιον και συγχρόνως τῷ ἀφήρσε τήν ἡν ἐκράτει εις χεῖρας θήκην, ἔθεσε δ' αὐτὴν ἀμέσως ἐντὸς δερματινοῦ σάκκου, ἢν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ὑπάλληλος ἐδήλωσεν ὅτι μόνον χρήματα ἐδέχετο ἐξήγησε δὲ ἀμέσως ὅπως τήν θήκην και συνέλαβε τὸν ξένον οὗτος ἤνοιξε ταχέως τὸν σάκκον του και ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ θήκην έντελῶς ὁμοίαν πρὸς τήν περιέχουσαν τὰ κοσμήματα, ἢν ἐνεχείρισεν εις τὸν ὑπάλληλον. Ἄλλ' οὗτος παρετήρησεν ἀμέσως ὅτι αὐτὴ δέν εἶχε τὸ κῦτό βάρος με τήν πρώτην και βίαιως εἰσαγαγὼν τήν χεῖρά του εις τὸν δερματινον σάκκον ἐξήγαγε τὴν ἀληθῆ θήκην, ἐν ᾗ ταυτοχρόνως ὁ ἀγύρτης ἀπαλλαγεί τῶν χειρῶν του ἐτρέπετο εις φυγὴν.

Ἐγνωσθη κατόπιν, ὅτι ὁ αὐτὸς κλέπτης τήν νύκτα τής 30 πρὸς τήν 31 Δεκεμβρίου 1888 εἶχε καταλύσῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βέρνιγκ-Ρόζεβεργ ἐκ Κολωνίας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τής Ρώμης ἐν Βερολίῳ και ὅτι εἶχεν ἐξαργυρώσῃ ἰκανὸν ἀριθμὸν πενταλίρων και δεκαλίρων χαρτονομισμάτων. Ο αὐτὸς ἀπεπειράθη νὰ διαπράξῃ και ἄλλην κλοπὴν, 28,000 μάρκων περίπου, εις ἄλλο κατάστημα ἐπὶ τής ὁδοῦ τῶν Φιλυρῶν, ἀλλ' ἀποτυχὼν και ἐκεῖ, ἔφυγεν ἐγκαίρως τήν καταδίωξιν και μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἠκούσθη, ὅτι ἀπεπειράθη παρόμοια και ἐν Βιέννῃ.

Ο τρόπος αὐτὸς τής κλοπῆς εἶνε παλαιός, ἀλλ' οί αδάμαντοκλόποι τὸν τροποποιουὺν πάντοτε κατὰ τὰς περιστάσεις, σπανίως δ' ἀποτυγχάνουν εις τὸ ν' ἀπατήσουν τοὺς ὑπαλλήλους ἐνὸς καταστήματος. Ἰδοὺ και ἕτερον παράδειγμα κλοπῆς, συμβῆσας ἐν Λονδίῳ.

Ἐν τινι τῶν μεγαλητέρων ξενοδοχείων τής πόλεως ταύτης κύριος τις, παραγγείλας διάφορα κοσμήματα, ἐδέχθη τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κοσμηματοπώλου, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ δέμα και πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὸ ἐκλείσεν

ἐντὸς ἐρμάρου κειμένου πλησίον τοῦ τοίχου. Κατόπιν ἠθέλησε νὰ τῷ ἐγγείρῃ τραπεζικὸν γραμματίον, ἀλλ' ἐφάνη συλλογιζόμενος ἐπιστιγμῆν καὶ ἀφῆκε τὸ δωμάτιον. Ὁ ὑπάλληλος μὲ ὑπομονὴν ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφὴν του, ἀλλ' ἀφ' οὐ παρέβλεπεν ἀριετὴ ὥρα ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψε ὅτι ἦν κλειδωμένος. Ἀμέσως ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου εἰς βοήθειαν καὶ ἐξέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὰ γενόμενα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εὐρέθη ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ δύο κλέπται εἶχαν μισθώσῃ δύο παραπλευρῶς κείμενα δωμάτια καὶ ὅτι εἶχον διατροπήσῃ τὸν τοίχον τῶν ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔκειτο τὸ ἐρμάριον. Κατὰ τὸν τρόπον τούτον, ὅτε ὁ πρῶτος ἀγύρτης ἔθεσε τὴν θύκην μετὰ τῶν κοσμημάτων εἰς τὸ ἐρμάριον, ὁ ἕτερος ἀφήρει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου δωματίου ἀπαρτήρητος, ἐνῶ ὁ δρᾶστης ἠδύνατο μόνος εὐκολώτερον νὰ διαφύγῃ, πρὶν ἢ ἐννοήσῃ τὴν κλοπὴν ἢ ὑπάλληλος ὁ ὅποιος ἐθεώρει τ' ἀντικείμενα ἀσφαλῶς κειμένα ἐν τῷ ἐρμάρῳ.

Οἱ ἀδαμαντοπῶλαι διατρέχουν πάντοτε κίνδυνον στέλλοντες ἐξω τοῦ καταστήματος ὑπαλλήλους μὲ τοιαῦτα δέματα. Παράδειγμα τούτου ἔχομεν ἐν συμβεβηκόσ, γενόμενον ἐν Παρισίοις τῷ 1860 καὶ τοῦ ὁποίου θύμα ὑπῆρξεν ὁ περίφημος κοσμηματοπῶλης Μελλέριο. Κατὰ τὰ πρακτικὰ τῶν ἀνακρίσεων ἐγένετο τὸ πρᾶγμα ὡς ἐξῆς:

Κυρία τις, κομψοπρεπῶς ἐνδεδυμένη, κατήλθεν ἐσχίματος, τὸ ὁποῖον ἔστη ἐμπροσθεν τοῦ καταστήματος τοῦ Μελλέριο καὶ παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ὡς κόμησσα Σάλις. Τῷ εἶπε δὲ ὅτι ἐπὶ τοῖς γάμοις τῆς ἀδελφῆς τῆς ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ ν' ἀγοράσῃ τὸ διὰ τὴν νύμφην δῶρον. Ἦν φροντίδα τῆς ἀγορᾶς ἀνέθεσεν ὁ γαμβρὸς εἰς αὐτήν, οὗτος δὲ ἦτο ὁ ἰατρὸς Μανουήλ, ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου φρενοκομείου ἐν τῇ ὁδῷ Long-champs. Ἡ κυρία ἐξέλεξε διάφορα κοσμήματα ἀξίας 100,000 φράγκων καὶ παρεκάλεσε τὸν κοσμηματοπῶλην νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ περιφήμου ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ τὸν πληρώσῃ καὶ ὁ ὁποῖος ἴσως θὰ ἐπεθύμει νὰ τὰ ἰδῇ προηγουμένως. Ὁ Μελλέριο ἐξέλεξε τὸν καλλίτερον τοῦ ὑπάλληλου, παρέδωκεν εἰς χεῖρας του τὸ δέμα καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ ἰατροῦ Μανουήλ.

Φθάσας ἐκεῖ ὁ ὑπάλληλος εἶπεν ὅτι ἔρχεται φέρων τὰ κοσμήματα καὶ ἔμαθεν, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἀμέσως θὰ τὸν δεχθῆ, παρεκλήθη ὁμοίως νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἀκόμη εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐνῶ ἐκᾶθον ἀκόμη ἀνεφάνη ἡ κόμησσα, τὸν ἐχαιρέτησε φιλοφρόνως καὶ τῷ εἶπε νὰ τὴν παραδώσῃ τὰ κοσμήματα, διότι ὁ μέλλων γαμβρὸς τῆς ἦτο εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐπήγγινε νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ὁ ὑπάλληλος τῇ ἐνεχείρισε τὸ δέμα, μετ' ἡ κόμησσα ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ γαμβρὸς τῆς, ὁ ἰατρὸς Μανουήλ, ἐπιθυμῆ νὰ τὸν ἰδῇ. Ὁ ὑπάλληλος εἰσῆλθε καὶ εἶδε τὸν ἐν Παρισίοις πασίγνωστον ἰατρὸν καθήμενον παρὰ τὸ γραφεῖον του. Οὗτος τῷ εἶπε νὰ καθῆσῃ, παρετήρησεν αὐτὸν μὲ προσοχὴν, ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν του καὶ τέλος τὸν ἠρώτησε:

— Τί φέρετε, κύριε;

— Φέρω τοὺς ἀδαμαντας, ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ἔτσι, ἔτσι! εἶπε πάλιν ὁ ἰατρὸς δίπτων ἐν βλέμμα πρὸς τὴν κόμησσαν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὅποιος ἐφαίνετο ἐξωγραφημένη βλαβία ὀδύνη. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παραδόξον εἰς τὸν ὑπάλληλον καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἰατρὸς ἐκ νέου τὸν ἠρώτησε:

— Ἐρχεσθε διὰ τοὺς ἀδαμαντας; — ἔτσι αἱ, φυσικὰ οἱ ἀδαμαντὲς σου εἶνε μεγάλης ἀξίας.

— Καὶ βέβαια μεγάλης ἀξίας! ὑπέλαθεν ὁ ὑπάλληλος. Ἐκτὸν χιλιᾶδων φράγκων.

Ὁ ἰατρὸς ἀντήλλαξε πάλιν βλέμμα συνεννοήσεως μὲ τὴν κόμησσαν καὶ τῇ εἶπε:

— Ἄφρονες, κυρία μου! Ἀποσυρῆτε ὁμοίως τώρα.

Ἡ κυρία ἀπεμακρύνθη ὀλολύζουσα, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος ἤρχισε νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ μεγαλειτέρας βλοπῆν ἀνησυχίας.

— Κύριε ἰατρέ, εἶπεν, ἐδῶ θὰ συμβαῖν καμία παρανόησις. Φέρω ἀπὸ τοῦ Μελλέριο ἀδαμαντας ἀξίας ἑκατὸν χιλιᾶδων φράγκων, τοὺς ὁποῖους παρηγγείλατε.

— Καλὰ, καλὰ, φίλε μου — ξέρω τώρα. Κατόπιν ἔκρουσε τὸν κώδιον καὶ εἰσῆλθεν τέσσαρες ἄνδρες, πρὸς τοὺς ὁποῖους εἶπεν:

— Ὄδηγησατε τὸν ἀσθενῆ εἰς τὸ δωμάτιον ὑπ' ἀριθμὸν τᾶδε.

Μάτην ἐφώνησεν ὁ ὑπάλληλος ζητῶν τοὺς ἀδαμαντας του καὶ παρακαλῶν νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερον. Οἱ ἄνδρες τὸν κατέβαλον καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ τμήμα τῶν μανικῶν. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἐκᾶθον ἐν τῷ φρενοκομείῳ, ὑφιστάμενος τυραννικῆν τῷ ὄντι θρασύτητα, ἕως οὗ ὁ ἰατρὸς μὲ τῶν ἡμερῶν ἀνέγνωσεν ἐν ταῖς ἐφημερίαις μίαν εἰδοποίησιν τοῦ ἀδαμαντοπῶλου, ζητοῦντος πληροφορίας περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ ὑπαλλήλου του, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὸ κατάστημά του φέρων ἀδαμαντας ἀξίας ἑκατὸν χιλιᾶδων φράγκων καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ἐπειδὴ δ' ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο τίμιος, ὑπέθετεν ὅτι τῷ συνέβη δυστύχημα.

Ὁ διάσημος φρενολόγος, ἐν ἀγνοίᾳ του, εἶχε καταστή τὸ ὄργανον συμμορίας κλεπτῶν, ἡς ἀρχηγὸς ἦν ἡ κυρία ἐκεῖνη. Μίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ συμβάντος ἦλθεν αὐτὴ πρὸς τὸν ἰατρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα κόμησσα Σάλις καὶ τῷ διηγήθη ὅτι ἦν δυστυχής, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς ἀπὸ τινος ἔπα-

σχε τὰς φρένας. Ἐχει, τῷ εἶπε, τὴν ἰδίαν ὅτι ἔλασε κοσμήματα μεγάλης ἀξίας καὶ γίνεται ἐξᾶλλος, ἐάν προσπαθῆσῃ τις νὰ τὸν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου. Σταματᾷ ἐμπροσθεν παντὸς κοσμηματοπῶλαιου καὶ θέλει νὰ εἰσέλθῃ, τὴν νύκτα ἐγείρεται τῆς κλίνης καὶ ἀνοίγων τὸ παράθυρον ζητεῖ μεγαλοφῶνως τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀδαμαντῶν του, ἐνὶ λόγῳ περιέγραψε τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, ὥστε ὁ ἰατρὸς ἐπίστευσε πραγματικῶς, ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς ἦτο παράφρων καὶ παρεκάλεσε τὴν κόμησσαν νὰ τὸν ὠδηγήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ κόμησσα παρεκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ κρατήσῃ ἀμέσως τὸν ἀσθενῆ, ἐάν τὸν εὕρισκε πραγματικῶς παράφρονον, ἐπαρτήρωσε δὲ καὶ ποσὸν τι ἀπέναντι τῶν δαπανῶν τῆς θεραπείας του. Τὰ λοιπὰ δύναται μόνος του ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐννοήσῃ.

Τώρα βεβαίως θὰ ἐπιθυμῆ ὁ ἀναγνώστης νὰ μάθῃ ποῦ φέρουν οἱ κλέπται καὶ οἱ κλεπταποδόχοι τοὺς κλοπιμαίους ἀδαμαντας καὶ ποῦ τοὺς πωλοῦν, χωρὶς νὰ ἐπισύρουν ἐφ' αὐτῶν τὴν κοινήν προσοχὴν. Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπλουστάτη τὸ Ἀμστελδάμον εἶνε ἡ παγκόσμιος ἀγορὰ τῶν ἀδαμαντῶν καὶ τῶν πολυτίμων λίθων. Ἐκεῖ πολλά καταστήματα ἐμπορεύονται τοὺς ἀδαμαντας ἀπαράλλακτα ἕως ἀλλαχοῦ τὰ γειώματα καὶ ἄλλα εὐτελῆ ἐμπορεύματα. Ὅλοι οἱ ἀδαμαντες φέρονται ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἐν Ἀμστελδάμῳ ὑπάρχουν 872 ἐργοστάσια κατεργαζόμενα τοὺς ἀδαμαντας καὶ ἀπασχολοῦντα 3,000 ἐργάτας, τὸ ἐτήσιον δ' ἐμπόριον ἀδαμαντῶν τοῦ Ἀμστελδάμου ἰσοδυναμεῖ πρὸς 25 ἕως 30 ἐκατομμύρια δολιανθικῶν φιορινίων.

Πρὸς τούτους ἀγοράζονται ἐν Ἀμστελδάμῳ οἱ ἀδαμαντες, χωρὶς ποτε ὁ ἀγοραστὴς νὰ ἐρωτήσῃ πῶθεν προέρχονται. Ταῦτα δὲ πάντα γνωρίζουσι πολὺ καλὰ οἱ κλέπται καὶ, ὅμοιως περιέλθουσιν εἰς χεῖρας τῶν ἀδαμαντες, ἢ πρώτης τῶν φροντίδων εἶνε νὰ φέρουν αὐτοὺς ταχύτερα εἰς Ἀμστελδάμον.

Οἱ ἀδαμαντοκλόποι δὲν περιορίζονται εἰς τὸ νὰ κλέπτωσι διὰ μόνων τῶν χειρῶν, ἀλλὰ μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο καὶ τὴν γλώσσάν των καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς αὐτάς των. Πρὸ πάντων δὲ αἱ γυναῖκες διακρίνονται πάντοτε εἰς τὴν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῶν ποδῶν κλοπὴν. Αἱ τοῦ φουράματος τούτου κυρία συνειθίζουσι νὰ εἰσέρχονται εἰς τὰ καταστήματα περὶ λύχνων ἀφᾶς. Ταῖς παρουσιάζονται διάφοροι πολύτιμοι λίθοι, τοὺς ὁποῖους αὐταὶ λαμβάνουσι εἰς τὴν πλάμην τῶν καὶ τοὺς παρατηροῦν ἐκ τοῦ πλησίον, ὑποκρινόμεναι μουσικῶν.

Καθ' ἣν δεστιγμὴν ἡ προσοχὴ τοῦ ἀδαμαντοπῶλου εἶνε ἀλλαχῶς ἐστραμμένη ἐκτείνουν ἀστραπηδὸν τὴν γλώσσάν των καὶ φέρουσι εἰς

τὸ στόμα, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ κρύπτῃ, ὅσους ἂν δύνηθῶσιν ἀδαμαντας. Ὁ κοσμηματοπῶλης καὶ ἂν ἀκόμη παρατηρήσῃ τὴν ἔλλειψιν πολυτίμων λίθων, εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ κυρία τοὺς κρύπτει ὑπὸ τὴν γλώσσαν, ἢ ὅπισθεν τῶν οὐλῶν τῆς.

Εἶνε ἐδύνατον ν' ἀπαριθμηθῶσιν ὅλοι οἱ τρόποι, δι' ὧν οἱ ἀδαμαντοκλόποι προσπαθοῦν νὰ γίνουν κύριοι τῆς πονητῆς λείας. Πρὸς συμπλήρωσιν ὁμοίως τῶν ἀνωτέρω προσθέτομεν καὶ ἐν ἱστορικὸν ἀνάκδοτον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ πολλὰς ἐπιφύσει εἶνε λίαν περιεργον, ἀποδεικνύον συγχρόνως μέχοι τίνος βελήμου φθάνει ἡ νοσηρότης καὶ τὸ θάνατος τῶν ἀνθρώπων τούτων. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο συνέβη ἐν Παρισίοις τῷ 1868.

Ναπολεὼν ὁ Γ' πύνοιε μίαν ξένην κόμησσαν νεαρᾶς ἡλικίας καὶ ὠραιότητος ὑπὸ πάντων θαυμαζομένης.

Ἐν τῇ αὐτῇ φυσικῶς ἔπρεπε νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ ἢ σγέσις αὐτῆ τοῦ Ναπολεόντος, ἐπειδὴ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία ἦτο λίαν ζηλοτύπος. Ἄλλ' ἡ νεαρὴ κόμησσα ἀπῆται νὰ παρευρεθῆ εἰς μίαν αὐλικὴν ἑορτήν, ὁ δὲ Ναπολεὼν, ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ πάντα θόρυβον, δὲν εὐρεν ἄλλο τι νὰ πράξῃ, παρὰ νὰ δώσῃ ἕνα χορὸν προσωπιδιοφόρων εἰς τὰς Τουίλλερίας, ὅπου ἠδύνατο νὰ σκρουσιασθῆ καὶ ἡ κόμησσα, μετημφιεσμένη ὡς ἰσπανίς.

Διὰ νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ δὲ, διότι ὁ χορὸς δὲν ἦτο δημόσιος καὶ ἐπίσημος, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπην του, τῇ ἔστειλε ζεῦγος ἀδαμαντῶν ἐνωτίων, πολυτελεστάτων. Ἡ ἀξία τῶν ἐνωτίων τούτων, ἀποτελουμένων ἐκ πολλῶν ἀδαμαντῶν, ἦτο μυθικὴ.

Ἡ κόμησσα ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ τὰ κοσμήματα ταῦτα συγχρόνως καὶ ὡς διακριτικὸν γνώρισμα διὰ τὸν αὐτοκράτορα. Καὶ πραγματικῶς ἦλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸν χορὸν, ἐνδεδυμένη ὡς ἰσπανίς, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μετὰξινον πέπλον, τὴν μαντίλιαν καὶ διεσκέδασεν εἰς τὸ ἄκρον, ἕως οὗ κατὰ τινα συνωστισμόν τοῦ πλήθους παρατήρησεν, ὅτι ἐν τῶν ἐνωτίων τῇ ἀφῆρεθῃ ἐκ τοῦ ὠτός. Ἐξέβαλε κραυγὴν, θόρυβος μέγας ἐπηκολούθησεν εἰς τὰς κραυγὰς τῆς ἀλλ' οἱ ἀδαμαντες ἐχάθησαν. Ὅτε διετάχθησαν ν' ἀποκαλυφθῶσιν ὅλοι οἱ παρόντες ἦτο πλέον ἀργὰ ἐπειδὴ ὁ κλέπτης κατώρθωσεν ἐγκαίρως νὰ ἐξαφανισθῇ.

Τὴν αὐτὴν νύκτα προσεκάλεσεν ὁ αὐτοκράτωρ τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὸ δεύτερον ἐνωτίον ὡς δαῖγμα, ὅπως δι' αὐτοῦ κατορθώσῃ ν' ἀνεύρῃ τὸ ἀπολεσθῆν. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀμέσως τὴν ἰδίαν νύκτα ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς μουσικὸς κλητῆρας του, ἀλλ' ὅλοι οἱ κῶποι του ἀπέβησαν εἰς μάτην.

μηνός Ιουλίου είναι τεσσαράκοντα δύο εν όλω. Ἡ προσθήκη τῶν τεσσάρων νέων ἀστέρων ἐγένετο διότι τέσσαρες χώραι ἡ Βασιγκτωνία, ἡ Μοντάνα, ἡ Βορεία Δακκότα καὶ ἡ Νοτία Δακκότα ἀνεγνωρίσθησαν ὡς πολιτείας, ἀποτελοῦσαι μέρος τῆς συμπολιτείας.

— Ἡ θήρα ζῶων χάριν τῆς θοράς αὐτῶν λαμβάνει ὄλονεν μεγαλητέρας διαστάσεις ἐν Σιβηρίᾳ. Ἐν ἔτει 1887 ἐπωλήθησαν ἐν Ἰρβίτ, θπου δὲν εἶνε καὶ τὸ μόνον κέντρον ἐμπορίου: 3,180,000 δέματα σκυοῦρων, 11,000 κυανῶν ἀλωπέκων, 1,300,000 λαγωῶν, 2,000 κρινῶν ἀλωπέκων, καὶ ἄλλα ἄλλων ζῶων.

— Δι' βιενναῖαι ἐφημερίδες γράφουσι μετὰ παραπένου περὶ τῆς διαδόσεως τῆς μέθης μεταξὺ τῶν παιδῶν ἐν Αὐστρίᾳ. Οὐχὶ σπανίως μεταδίδουσιν ἀνηλικοὶ μαθηταὶ εἰς τὰ μαθήματα ἀφοῦ πρῶτον μεθυσθῶσιν ἐν κατηλείῳ.

— Ὁ ἐν Σάλτ Λάικε τῆς Ἀμερικῆς νέος μορμονικὸς ναὸς εἶνε εἰς τῶν μεγαλητέρων ναῶν τοῦ κόσμου. Δύναται οὗτος νὰ περιλάβῃ 14 ὄλας χιλιάδας πιστῶν, τὸ δὲ πάχος τῶν τοίχων τοῦ κατὰ τὰ θεμέλια εἶνε 20 ποδῶν παρὰ τὴν στέγην δὲ 6 ποδῶν.

— Μεταξὺ τῶν μαύρων τῆς Γεωργίας ἀνεφάνη σοφός τις προφήτης, ὅστις ἐπροφήτευσεν ὅτι κατὰ τὴν 6 Αὐγούστου ὅλοι οἱ μαῦροι ἐμελλόν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς λευκοὺς καὶ ὅλοι οἱ λευκοὶ εἰς μαύρους. Οἱ μαῦροι ἐφάνησαν καταυχαριστημένοι ἐκ τῆς προφητείας. Δυστυχῶς δι' αὐτοὺς καὶ εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς ἡ κρίσιμος ἡμέρα παρήλθε χωρὶς ν' ἀλλάξωμεν χρῶμα.

— Ὁ παλαιὸς εἰκὸς ἐν ᾧ ἐγενήθη ὁ ἀρτι ἀποθανῶν γερμανὸς ποιητῆς Χάμερλιγκ ἠγοράσθη ὑπὸ θαυμαστῶν τοῦ ἀντὶ 5,500 φιορινίων.

— Ἐγένετο ἐν Βιέννῃ ἐν πάσῃ πομπῇ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος τὰ ἐγκαίνια τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου.

— Κατὰ τὰς γερμανικὰς ἐφημερίδας ὁ ἰατρός Μαικένζης συγγράφει βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐξ μῆνες ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ γερμανοῦ διαδόχου καὶ αὐτοκράτορος». Τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ φυλαχθῇ ἀνέκδοτον ἐφ' ὅσον ζῇ ἡ χήρα αὐτοκράτειρα Βικτωρία.

— Ἐκ τινος φυλακῆς τοῦ Μεξικικοῦ ἐδραπέτευσεν πρὸ τινος κηδέας ἀπὸ τοῦ τείχους βαρύποινος κατάδικος. Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν φυλακῶν ἔχουσιν ἐκεῖ φοβεροὺς ἀνιχνευτικοὺς σκύλους, οὓς ἀπολύουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν δραπετευόντων. Εὐθὺς λοιπὸν ὡς ἐγνώσθη ἡ δραπέτης οἱ σκύλοι ἀπελύθησαν, ἀλλ' ὁ δραπέτης εἶχε λάβῃ τὰ μέτρα του· φεύγων ἐσκόρπισεν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ ταμβάκον, δι' αὐτοῦ δ' ἐπληρώθησαν οἱ ῥῶθονες τῶν σκύλων, οἵτινες ἐπανήλθον μετ' ὀλίγον ἀπρακτοὶ, ἐν ἀπελπισίᾳ πετρμιζόμενοι καὶ ἀπομυτιόμενοι.

— Ἐν Ἀκισγράφῳ ὑπάρχει ἴδιον μουσεῖον ἐφημερίδων, ὅπερ ἀρτι ἐπλουτίσθη διὰ πολλῶν νέων δωρεῶν, εἶνε δὲ μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ μουσεῖον τοῦτο περιέχει 40 χιλ. φύλλα ἐφημερίδων ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν καὶ ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις. Πολλὰ τούτων εἶνε παλαιότατα καὶ ἄλλα σπανιότατα ὡς ἐκτυπωθέντα εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.

— Ὁ καθηγητῆς Τζῶν Σούζα, ἀρχιμουσικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, μετὰ πολλῆς μερίμνης συλλέξας πάντας τοὺς ἔθνικους ὕμνους ὄλων τῶν χωρῶν

τῆς Οἰκουμένης ἐκδίδει τούτους εἰς καλύτελές μουσικὸν τεῦχος. Βεβαίως ἐκ τούτου δὲν θὰ λείπη ὁ ἐλληνικός.

— Ὁ κορυθαῖος τῶν συγχρόνων ἀγγλῶν ποιητῶν Λόρδος Τέννισον, ὅστις ἀπὸ τινος ἀσθενεῖ βαρέως, εἴωρτασεν ἀρτι τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του.

— Ἀπεφασίσθη ἡ ἔδρασις μνημείου τοῦ μουσικοῦ Μένδελσον ἐν Λειψία. Ἡ δαπάνη αὐτοῦ ὑπελαγίσθη εἰς 25 χιλ. μαρκῶν. Ἐκ τούτων τὰς 5 χιλ. κατέβαλεν ἡ πόλις τῆς Λειψίας.

— Ἡ ἐταιρία τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου ἐν Φιλαδέλφειᾳ τῆς Ἀμερικῆς κατεδικάσθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν πληρωμὴν 20 χιλ. δολλαρίων πρὸς μικρὸν ἐφημεριοπώλην, τοῦ ὁποίου συνετρέθη ἡ κνήμη ὑπὸ τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης ἐκ σκληρότητος τοῦ ὁδηγοῦ ὠθήσαντος καὶ κρημνίσαντος τὸν παῖδα.

ΕΛΩ Κ' ΕΚΕΙ

Εὐχάριστον ἀγγέλιμα.

— Κυρία, τὰ συχαρία, τὸ παιδί ἄρχισε νὰ μιλή.

— Τί λέες, παραμάνα, ἀλήθεια;

— Ναί, κυρία! Χόρευε ἀπ' ἐξω 'ς τὸ δρόμο μιὰ μαῖμου μὲ φουστάνια καὶ βγήκα 'ς τὸ παραθύρι νὰ κάνω χάξι. Καὶ καθὼς τὴν βλέπει τὸ παιδί ἀρχινᾷ καὶ λέει: Μ α μ ἄ, μ α μ ἄ!

— ❦ —

Ἀγγλικὴ ἀπάθεια.

Ἀγγλος τις διηγεῖται ὅτι πρὸ ἐτῶν ἐνῶ ἐκάθητο μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ ἔπινε τείον ἕξαφνα πίπτει κεραυνὸς καὶ ἡ ἀτυχῆς γυνὴ μεταβάλλεται εἰς στάκην.

— Ὡ Θεέ μου, ἀνακράζει κυρία τις ἐκ τῶν ἀκρωμένων τὴν διήγησιν, καὶ σεῖς τότε τί κάματε;

Καὶ ὁ ἄγγλος ψυχρότατα:

— Τί εἶχα νὰ κάμω; ἐκτύπησα τὸ κουδούνι, ἦλθεν ὁ ὑπηρετῆς καὶ τοῦ εἶπα: Ἰζῶν, σάρωσε τὴν Μιλέθην!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Εὐκόλον ὕδρακαθαρθήριον.

Ἐπὶ τριῶν λίθων καὶ ἐντὸς δροσεροῦ ὑπογείου τίθεται ὄρθιον βαρέλιον ἠνευ πάτου ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ καὶ παρὰ τὸν ἕτερον πᾶτον τοποθετεῖται κρουνοὺς (κάνουλα), παρὰ δὲ τὴν ἐσωτερικὴν ὀκτὴν αὐτοῦ μικρὸν δέμα ἀχύρου, ἀκολούθως δὲ στρώμα καλῶς πλυμένων χονδρῶν πετραδίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τίθεται στρώμα τετριμμένων ξυλανθράκων, οἵτινες ἀλύπτονται δι' ἑτέρου στρώματος λεπτῆς πλυμένης ἄμμου τέλος ἐπὶ ταύτης τοποθετοῦνται ἀρκετὰ μικρὰ καὶ καθαρώτατα λιθάρια. Τὰ διάφορα ταῦτα στρώματα κατελαμβάνουσι τὸ τέταρτον περίπου τοῦ χώρου τοῦ βυτίου, τὰ ἕτερα δὲ τρία τέταρτα πληροῦνται δι' ὕδατος, τὸ ὁποῖον διερχόμενον διὰ τῆς ἄμμου τῶν πετραδίων καὶ τοῦ ἄνθρακος ἐξέρχεται διὰ τοῦ κρουνοῦ ἐντελῶς καθαρὸν καὶ ἀβλαβές.

— ❦ —